

Arms

GET IN
14. B 1914
BIBLIOTEK

Bagerstrædes Hemmelighed.

— Dansk Lystpil. —

PERSONERNE:

Direktør Torp Hr. *Philip Bech* (det ny Teater).
Fru Torp . Fru *Berthe Forchhammer* (det kgl. Teater).
Deres Søn Hr. *Marius Egeskov*.
En ung Pige Frk. *Gyda Aller*.
Eriksen Hr. *Peter Nielsen* (Dagmar-teatret).

Direktør Torp er et meget højt skattet — og tillige et meget gemytligt — Medlem af den blaa Klub. Hans Venners Tal er legio, og det er en bekendt Sag, at naar han er til Stede i et lystigt Lag, da skulper Livsglædens Bølger adskillige Favne over dagligt Vande.

I Aften har Søgangen nu været særlig høj — saa høj, at Direktøren forlader Klubben paa en højst akavet og ureglementeret Maade, og da han kommer ud i Luften, bliver det først for Alvor galt. Direktøren føler sig helt besat af Bacchus og er absolut ikke oplagt til at vende Næsen hjemad til Hjemmets Hygge — han begiver sig ud paa en natlig Tourné, vældig opsat paa at slaa Skæve.

Og det Ønske faar han sandelig opfyldt til Gavns!
Han er nemlig saa heldig — eller uheldig — at

støde paa en svært gemytlig Fyr, en rigtig »Kame-sjuk«, der lyder Navnet Eriksen ... saadan en med Tærne ud af Støvlerne og 14 Dages Skægstubber paa Kæberne — kort sagt en ægte Bisse, godmodig, men parat til at gaa med paa den værste.

I sin omtaaede Tilstand slutter Torp i Hast et varmt Venskab med denne Solderist, og i Fællesskab hjem søger de to nu talrige Morgenknejer, hvor de laver alle de Basseraller, de kan komme af Sted med. Først meget sent ud paa Morgenstunden mander Direktøren sig op til at ruste sig til Hjemkomsten, og i sin glade og menneskevenlige Stemning betænker han sig ikke et Øjeblik paa at tage sin nye »Ven« med sig og installere ham i sit Sovekammer, idet han oven i Købet lover ham en Knippelfrokost højere op paa Dagen.

Nogle Timer gaar. Klokken bliver saa mange, at Fru Torp lader sin Tjenestepige gaa ind til Direktøren med Morgenkaffen.

Men hvem skildrer Pigens Rædsel, da hun ser den mærkelige Fremtoning, der dybt snorkende troner inde i Herrens Gyngestol! Helt forstyrret kommer det arme Pigebarn ind til sin Frue og forklarer stammende, at »der er en fremmed Herre inde hos Direktøren«.

Naa, Fruen aner nok lidt om, at det har været en urolig Aften for hendes kære Ægtemand, og hun tænker saa, at det er en af hans Klubvenner, der har boet hos ham om Natten.

Følgelig bliver hun slet ikke saa forbavset, da Direktøren lidt efter indfinder sig ved Frokostbordet, medførende en Herre, som han præsenterer som »min Ven, Hr. Eriksen«.

Torp har nemlig, for at klare Ærterne, klædt Bissen nogenlunde anstændigt paa, saa han ser saamænd ganske præsentabel ud — men ganske vist, hans Manéer er jo rigtignok alt andet end commi il faut: han æder som en Tærsker og drikker af Flødekanden!

Fruen er en Besvimelse nær: den Slags Venner

har hendes Mand dog hidtil ikke ført ind i Hjemmet!

Men Historien skal blive meget, meget værre endnu!

Direktøren, som — plaget af gruelige Tømmermænd — forgæves forsøger paa at komme til Klarhed over, hvilke Meriter han i Grunden har øvet i Selskab med den uappetitlige Hr. Eriksen, har pludselig faaet slemme Samvittighedsnag. Han har i sin Entré faaet Øje paa en ham ubekendt Damehat og Boa — og straks er den frygtelige Tanke faret igennem hans Hjerne: »Tak Skæbne, vi har altsaa været i Dameselskab!« — Resolut beslutter han at skaffe de kompromitterende Genstande af Vejen; de stoppes op paa Ryggen og Maven af Eriksen (hvis Tøj er lige rigeligt nok og derfor giver god Plads!)

Men Samvittighedskvalerne lader sig ikke døve. Nu kommer oven i Købet Husets Søn og river ham Nattens Begivenheder i Næsen: den unge Mand har nemlig iagttaget Torp paa hans Udgangstur, og han lægger ikke Skjul paa, at han vil benytte sig af sin Viden, hvis ikke Direktøren opgiver at modsætte sig hans Forbindelse med hans Hjertes Dronning (som netop er den samme unge Dame, hvis Boa og Hat nu er i Eriksens Besiddelse).

Og det aller-allerværste kommer nu: da Direktøren aabner Morgenavisen, læser han om et grufuldt Mord, som om Natten er bleven begaaet i Bagerstræde: en Kvinde er bleven myrdet, og Morderen — eller Morderne — har bortført deres Offers Hat og Boa!

Hat — og Boa! Oh, Rædsel! I samme Nu staar det klart for den stakkels Torp, at det naturligvis er ham, der i sin fæiske Fuldskab har begaaet denne Ugerning! Boa'en og Hatten beviser det jo tydeligt!

Hvad skal han dog gribe til?

Først og fremmest maa alle Vidner gøres uskadelige. Altsaa: den unge Mand maa allerførst hindres i at plapre ud med sin farlige Viden. Der gøres kort Procès med ham: et Bordtæppe slaas over ham. — se saa, nu er han bastet og bunden og kneblet!

Men — da savnes Boe'en og Hatten. Den unge Dame, som er paa Besøg hos Huset Frue (d. v. s. det er nok i Grunden snarere en vis ung Mand, hendes Visit gælder) opdager, at de to Klædningsstykker er borte, og uden Betænkning alarmerer hun Politiet.

Med Skræk og Rædsel ser Direktøren og »Hr.« Eriksen Lovens Haandhævere optræde paa Arenaen ... nu er Haandjernene dem da visse!

Men just denne Politiets Tilsynekomst bringer Lys i Sagen. Eriksens mærkeligt puklede Skabelon falder Politimændene i Øjnene — Boa og Hat kommer frem for Dagens Lys, og faa Sekunder efter er hele den frygtelige Mord-Affære opklaret, og en tung Sten lettet fra den arme Direktørs Hjerte.

At samtidig hans Tegnebog lettes efter alle Kunstens Regler — idet baade Hr. Eriksen og Politiet og hans Kone maa have et Plaster paa Såret, ligesom naturligvis en ny Hat maa anskaffes i den ødelagtes Sted — det nævner vi bare for Fuldstændigheds Skyld.

Men Enden er god. Og saa — det véd vi alle — saa er jo alting godt.

